

Crítica Torroella

Imma Merino

La passió d'un intèrpret

Joaquín Achúcarro

Festival de Torroella de Montgrí,
Auditori Espai Ter, 14 d'agost

A punt de complir 87 anys, Joaquín Achúcarro va fer dimecres el seu 27è concert consecutiu al festival de Torroella i, novament, va ser una celebració de la relació d'estima, de complicitat i de fidelitat entre el pianista i el públic. Un concert d'Achúcarro a Torroella, doncs, és una festa que renova el seu sentit amb la passió amb la qual el pianista basc interpreta les peces dels seus compositors estimats, que són molts. Una passió que també fa que, cada cop més, vulgui explicar-ne alguna cosa essencial.

El concert va començar amb la *Fantasia en re menor* i l'*Adagio en si menor*, de Mozart, del qual, citant altres pianistes cèlebres com ara Alfred Brendel, va

Achúcarro, dimecres a Torroella ■ MARTÍ ARTALEJO

voler remarcar que la seva música no és ni de sucre ni de porcellana, sinó que, lluny de sensibleries, conté el vessant "demoníac" que se li reconeix a Beethoven. Amb una peça d'aquest últim, la *Sonata per a piano núm. 30 en mi major*, va completar la primera part expressant tot el que va

explicar-ne: la tensió del primer moviment, *Vivace ma non troppo - Adagio espressivo*, la tempesta del segon, *Prestissimo*, i el fet que el tercer, *Andante, molto cantabile ed espressivo*, demostra que la música de Beethoven al final va fer-se tan gran que se li van fer petits tots els pia-

nos de la seva època i fins molt possiblement de la nostra.

La segona part va començar amb la cèlebre *Cançó i dansa núm. 6*, de Frederic Mompou, del qual després va expressar-ne tota l'emoció, encara que continguda de manera pudorosa, a través de les *Variacions sobre un tema de Chopin. A partir del Preludi, op. 28 núm. 7*. I va recordar-ne una anècdota tan maca com reveladora: una vegada li va demanar que compongués una peça per a dos pianos (el seu i de la seva esposa, Emma Jiménez) i Mompou li va respondre que les notes d'un de sol ja li semblaven massa: el màxim amb el mínim. El programa va acabar amb Falla (*Andaluzas*, de *Cuatro piezas españolas*, i *Fantasia baetica*) i encara hi va haver tres propines rematades amb el vibrant *Preludi núm. 1* de Chopin.